

Папай, Маринчо, пукай, Черньо.

Една жена имала два сина: Маринчо — доведенъ и Черньо — заваренъ.

Като имъ давала да ядатъ, тя викала на Маринчо:

— Нà, папай, Маринчо!

А на Черньо думала:

— Нà, плюскай, Черньо!

Папалъ Маринчо, плюскалъ Черньо, папалъ Маринчо, плюскалъ Черньо, до като Маринчо се разболялъ и го изпапала оная — черната земя, пъкъ Черньо пукалъ и расълъ, пукалъ и расълъ, докато порасналъ голѣмъ юнакъ, да гледашъ да му се не нагледашъ.

И мащехата останала на негови ржцѣ да я гледа на старини.

Лудото само се обажда.

Едни пжтници вървѣли край една рѣка, дѣто нѣколко моми бѣлили платно.

Единъ отъ пжтниците рекълъ на другаритѣ си:

— Кой отъ васъ може да познае, коя мома е луда?

— Ха-ха, отговорила една отъ момитѣ, ако те тресна съ бухалката по главата, ще ти кажа, коя е луда! Що си не вървишъ мирно по пжтя, бре!...

— Ето — казалъ единъ отъ пжтниците на другаря си — ти за лудо не питай, то само ще се обади. . . .